

ЛЮБОДОЛІВЪ

ИЛИ

ПОВѢСМѢГАЧНО

ОПИСАНІЕ.

ТОМ. 2.

НОЯБРІЙ 1846.

ЧИСЛО 23.

Испытайте писанія, въ нихже бо обращете
животъ вѣчный, и сокровище неизчерпаемое.

СМЕРНА.

Въ Печатницѣ Я. Даміанова.

1846.

PT
DT

PT
DT

STATIONER

MADE

LIBRARY

STATIONER

PT
DT

STATIONER

STATIONER

STATIONER

STATIONER

STATIONER

STATIONER

PT
DT

PT
DT

ЛЮБОСЛОВІЕ

или

ПОВСЕМѢСЯЧНО СПИСАНІЕ

НОВ. МВРН 1846]

[ЧИСЛО 23

Преводъ за Ц. сверѣчное письмо, което Негово Величество испрати на Н. Высочество В. Везирине за Шехъ-Ислама.

Вѣрнѣй мой Везирине!

Смерть Мекизаде-Мустафа-Яссимъ-Ефендіа, който предъ многѣ время исполняваше должности Шехисламски, разсѣждаваше и предпочиташе за велика мѣ добродѣтель и превосходни мѣ преимущества, нанесе ми глѣбокайша скорѣ; но мы сме длѣжни да са повинѣваме и покорѣваме на промыслъ Кожій. Не мы остава прочее дрѣго освенъ да сохранимъ негова память.

Какъто е на сички вѣстно, постановленіе Шехда-Исламоно е самое привѣжище на сички учителя вѣроисповѣдангъ закона. Тамъ са вѣрѣватъ и развѣрѣватъ сички вѣроисповѣданъ работы. За това увѣрихъ, сега, тыа высоки и полезны происходы на Псметъ-кей-заде Ярифъ Хикметъ-бей. Неговы частны добродѣтели, негови достопохвальные преимущества и сичко мѣ, со съ едина рѣчь, совершенство, което украшава негово лице, какъто сѣкій знае, даватъ ми благи надежды и увѣренъ самъ на Промыслъ Кожій че божественное споможеніе не ще да го остави въ тыа работы който мѣ са увѣрихъ и предадохъ. Понеже предстательство шо става за оправданіа людски, въ К. градъ, колькѣто и въ сички державны области, упокояватса на стараніе което опредѣлава и располага сички несходства и разногласіа, и понеже това стараніе е предметъ на мое ревнительное попеченіе (грѣжа)и, споредъ това, мои желанія не са исполнаватъ точію со съ старанія привѣжни, постолни и непрестанни, не е сомнѣніе (шѣбе). че той новый прислѣжника, чрезъ единогласное подтвержденіе и чрезъ сички Улемадскій лица, ще принесе сичка своа ревность. Милость въ него-

ви величайши свѣдѣніа, ще помага крѣпкъ на высочайшъ прислѣжнику В. Двери моеа, и ще олегчава сички мѣчны работы Державны. Той прислѣжника, като са облече въ негово достоинство предъ наше присутствіе, нека отиде, споредъ сначалаъ обшчай, перш на В. Дверь, и отъ тамъ посла на Шейсламъ-Капіа, и нека го приматъ тамъ съ почести и съ вѣроисповѣданъ служебъ който са обшкновены въ такіяа приключенія.

Я Высочайшій дано ви помага на сички въ оныа должности който сте длѣжни да свѣршувате.

Добродѣтель секога и секаде похвальна.

Изъ самое островъ.

Яко требѣва по должности да похвалава мѣкой Добродѣтель какъ божественна, мнимъ(чимимисе) че недѣрѣжденнаа ревность, колато сегоашно начальство полага за да удобрава онова мѣсто, въ което начальствѣва, да го вознесе на политичесство мѣ и да го укрѣпи на истинное мѣ благополѣчїе, казvamъ че то е едина рѣдко приключеніе което приканѣва сѣкого, който обшча наистина да исполни такваа должность. И като са наставлявамъ отъ причастна должность да опишемъ вкратцѣ нравственни преимущества за едина начальство, не мыслимъ справедливъ да пристигнемъ въ ласкательство; прочее не е причина высокое и богатое постановленіе което побѣждава днесъ мое перо въ похвалительно изложеніе, но самаа истѣ Добродѣтель. Я Добродѣтель е наипаче достопохвальна междъ высокій радъа челоѣческой, както по рѣдка и почти самопроизвольна, колькѣва наипаче едина благодарность шо става отъ единаго челоѣка или отъ едина цѣлшй народъ камъ свои си благодарители бѣва чѣвствованіе толь-

кѣва благородно, толькѣва високо, цюто не-
благодарный человекъ видеса секаде и секо-
га какъ хѣждшій (подоленъ) и отъ тшанстїи
скотове; таковъ са изобрази секога и пока-
за, и таковъ са предаде въ подобное мѣ и
прилично презрѣніе.

Отъ който часъ са благополучнѣ възвы-
си на управительное постановленіе Кнажест-
ва самоссакаго Господина Гавріила Хри-
стїда (Врѣстовичъ), юноша прїятнѣйшій,
привѣтливъ на сички, нелицемѣръ и прїа-
тель правды, който є споредъ сичко истин-
ный и точный примѣръ и образъ на до-
бродѣтельнаго мѣ Госдара высочайшаго
Кназа Самоссакаго; неговъ най старательный
предметъ за высоки и велики попеченїа вѣ-
ше да са опредѣли веанага, за да подкрѣ-
пи покой и благочинїе, за да подтверди
истинна правдына, и да содѣйствѣва сичко
нѣщо, коєто пригледѣна въ благополучїе
самосское и въ слава Кназа самоссакаго.

Благодѣтельныйшій и августѣйшій наша
Кназь, който твѣрде многѣ предпочита и
нравственность и вещественный успѣхъ за са-
мосски людіе който са подъ когохранимое
мѣ кнажество, когато пособленнѣ содѣйст-
вѣва и постави сѣдилища подъ способно
законоположенїе, когато димотическа вѣтѣвь,
коєто є первый водрственный стражъ и
хранитель на оныа който са управлѣватъ,
приспособнѣ и пристойнѣ возоврази, и безъ
всяко лицемѣрїе, положи на това образова-
нїе както єдинъ вѣнецъ, предреченнаго Г.
Гавріила Христїда да є полновластенъ не-
говъ намѣстникъ. Я той съ негова дѣйст-
вительность, съ негова власть, коєто дѣйст-
вѣва законнѣ и пригледѣва за сички у-
правительны работы, забывнѣ положи и
опредѣли средоточное сѣдилище въ по вла-
годѣтельное постановленїе, подъ всегдашно
призрѣніе и доказательство за сѣдилищны
мѣ работы, опредѣли и сички Народоначалъ-
ства за да свѣршѣватъ точнѣ споредъ всяка
возможность свои пристойны должности, и
постави съ писменно расположенїе по секаде
подъ жестоко наказанїе въ сички старѣй-
шинѣ и предѣдатели островны да сохр-
наватъ и да водрствѣватъ съ внимательно
прилѣжанїе за покой и за общѣе благочи-
нїе въ сичкїй островъ самосскїй, цюто въ
маловременно разстоанїе, соєъ содѣйствїе и
споможенїе Четверочленнаго совѣта, който
заєднѣ соєъ Негова свѣтлость, споредъ сѣ-
дѣнное наше членоставленїе (организмъ),

начертава Ярипагическо или Полновластно
сѣдилище, нечааннѣ и нечаданнѣ приведе
въ совершенно и скоросѣжденїе толькѣва же-
лаєми праведни сѣжденїа, колькѣто по пер-
во въ цѣлогодно врєма не можеха да при-
матъ това совершенно сѣжденїе, а той въ
мало время соверши ги соєъ своєи характи-
рическое законоуоченїе, остроумїе, и свойст-
венное благородїе и легкѣопнатїе.

Сначало положи заниманїе и постоаннѣ
са занимава за да са устрои въ наши мѣста
ученїе юношеско; погрѣжаса съ рѣдко усер-
дїе и ревность за да са расположатъ въ са-
мосскїй островъ взаимноучительни и Влади-
ски училища, споредъ онова предписанїе
коєто В. Христѣова цѣрква издаде; положи и
опредѣли особни попеченїа и надзиранїа
за да соблюдаютъ по должности тїа учи-
лища; утѣри това окренародно ученїе и
предаде го самѣ на достойны учители, и най
послѣ прикани и подѣерже въ окшо и точ-
но испытанїе вси взаимноучительны и Вла-
дински учители, който поймаха тѣа служѣва
за да учатъ самосское юношество, и обѣ-
щаса забывнѣ заєднѣ соєъ честнаго со-
вѣта да исполни онова празно мѣсто коє-
то нѣкои отъ оныа цю са испытаха оста-
ватъ. Прїимаме прочее тѣа благовремен-
ность, за да исповѣдаме и да обавиме вы-
сокое и глѣбѣкое сегѣ мѣжа многовидно свѣ-
дѣнїе, за коєто какѣто приключенное вре-
мя, така и многомножественное слышанїе
любопытное повѣди нѣ да расположимъ това
изложенїе.

Осєєнь дрѣги различни заниманїа упра-
вительни, содѣйствѣва за да са возобнови
стефанопольска цѣрква, и водѣ пїєннѣ да са
изнамѣратъ, който вѣха сѣданнѣ. Тїа благо-
дѣанїа цю прави споредъ сичко достопо-
хвальныи управитель моєгѣ отечества, Го-
сподина Христїда, както совершенства за да
са возовразѣватъ управительнии людіе во
возвышенїе и развитїе свѣдѣнїи, во утвер-
жденїе вѣроисповѣданнѣ чѣствѣ сїхѣ лю-
дей, за причина истиннѣ не можемъ да ги
умолчимъ. Желамъ заєднѣ соєъ мои соо-
течественницѣ да благоизволи всевидѣщее
мірѣ око, цюто самѣи гласъ совѣстнѣи и
истиннїи пользы отечества моєгѣ, соєди-
нени соєъ оніа цю желѣе почтеннѣи нашѣ
Кназь, да мѣ бѣдатъ секога самїи пѣтѣво-
дители въ сички мѣ дѣанїа и работы въ
който негова висока должность приканюва
го.

НОВО-РИМСКИИ СИМОДВРЖЦЫ.

		по Хр.	
Константиъ великій слав.	лѣта	31	337
Констант. в. сынъ мѣ	, —	3	340
Конста	, —	13	350
Константій	, —	24	361
Иванъ престѣпникъ	, —	2	363
Іовіанъ	, лѣто	1	364
Валентініанъ	, лѣта	12	376
Валенъ братъ мѣ	, —	14	378
Гратіанъ	, —	19	383
Валентініанъ в. сынъ			
Валентініана	, —	16	392
Феодосій а-шій	Исп.	—	395
Аркадій сынъ мѣ	, —	25	408
Снорій	, —	30	423
Феодосій в-шій	, —	42	450
Валентініанъ г-ій	, —	29	455
Маркіанъ	, —	6	456
Левъ а-шій	слав.	—	474
Левъ б-шій	лѣто	1	475
Зенонъ	Ис.	лѣта	16
Анастасій	слав.	—	26
Юстинъ а-шій	, —	9	527
Юстиніанъ великій	, —	38	565
Юстинъ в-шій	, —	13	578
Тиверій	, —	4	582
Маврікій	Ис.	—	20
Фска мѣчитель	, —	8	610
Ираклій	, —	31	641
Константиъ г-ій, с. мѣ	, с.	4	
Ираклій в-шій сынъ Ир.	, —	6	
Константъ в-шій, с. к. г.	лѣта	27	667
Константиъ д. Пвгон.	, —	17	685
Юстиніанъ в-шій, перш	, —	10	695
Леонтій	, —	3	698
Тиверій в-шій Аспимаръ	, —	7	705
Юстиніанъ в-шій, втѣрш,			
и Тиверій г. сынъ мѣ	, —	6	711
Філіппъ Варданъ	, —	2	713
Анастасій в-шій Артемій	, —	2	715
Феодосій г-ій, Атрамит.	лѣто	1	716
Левъ г-ій Исавринъ	лѣта	24	741
Константиъ е. Копрш.	, —	34	775
Левъ д-шій, сынъ мѣ	, —	6	780
Константиъ е-шій, сынъ			
мѣ зеднш съ майкаси	, —	10	790
Константиъ е-шій, самъ	, —	7	797
Брина сама, майка мѣ	, —	5	802
Нікифоръ	, —	9	811
Ставракій, сынъ мѣ	мѣсл.	3	
Міхилъ Рагаве, Около	лѣта	2	813

Левъ е-шій, Арменій	, —	7	820
Міхилъ в. когнодшч.	, —	9	829
Феофілъ, сынъ мѣ	, —	12	842
Міхилъ г-ій, сынъ мѣ, за-			
еднш съ майка си Феод.	, —	26	866
Васілій, Македонъ слав.	—	19	886
Левъ е-шій, сынъ мѣ м.	, —	26	911
Александръ, кратъ мѣ	, лѣто	1	912
Константиъ з-шій, порф.	лѣта	48	959
Ршманъ зеднш съ Констант.	, —	25	944
Ршманъ в-шій	, —	4	963
Нікифоръ в-шій Ис.	—	6	969
Іванъ Чимискъ	, —	6	975
Васілій в-шій, Болгарокт. и			
Константиъ й-шій кратъ			
мѣ, сынъ Фе Ршмана в.	—	65	1023

ОГНЕННЫЙ ПРАХЪ ОТЪ ПАМЪКЪ.

(Вижь предреченное на 148 стр.)

“ Той изокрѣтатель не рѣчи да покаже това отъ памѣкъ правенѣ огненнопрахно (барѣтно) догаѣто не мѣ дадатъ дипломъ за това ново открьтіе, и 500,000 пато-Франги заплата. Художественно оваче общество Бретанско умоли го да направи предъ тѣхни очи чрезъ химика Гровіа онша опшности, които на 148 стр. воспоминахъме.

„ Гровій зема первш нѣколько количество (нѣколько драм.) отъ общедпотребительный прахъ огненный и запали го за да покаже колько излава отъ него дымъ; зема послѣ толькѣва количество отъ тоа сегашній памѣченъ прахъ огненный по долентъ, сир. не до толькѣва добръ, който като са запали и изгоре твѣрде малко испѣши дымъ, што са едамъ видѣ; онаа хартіа, на колато беше тѣренъ той новъ огненный прахъ, мало нешо се едамъ самш учерни. Оншій оваче шо е по добръ (зашто два вида барѣтѣ отъ памѣкъ той изокрѣтатель прави), като го запалиха, никакъ не отидѣна дымъ, но самш пламень жѣлтавъ както портокалъ. слѣдственш Господинъ Гровій показа че ако и да са умокри той новш изокрѣтенъ барѣтъ не загѣдѣва своя си сила; за да овачи тѣри малкъ отъ тоа огненный прахъ во една чаша пълна съ вода, сетне го извади и тѣри го помеждъ двѣ просты дебелы хартіи за да изежнемало нешо, и веднага като приближи при него една желѣзна тѣнка прѣчка (телъ) нажежена, во мигновеніи ока запали-се и изгоре, и никакѣва дымъ не испѣсна.

Най послѣдша и най люкопытна опытность на Гровѣа беше то: тѣри на общедпотре- бительный бардтъ (огненный прахъ) памдкъ преддготовленъ споредъ новоизобрѣ- тенное правенѣ; като са принесе огнь, онъи памдкъ претвориса на воздушный пламень, а общедпотре бительный бардтъ оста непо- врежденъ и неприкосненъ, не са запали сир. Той опытъ полдчи пречданш. За да стане оваче това требва твърде сдхъ памдкъ, за- шото иначе като става запалюванѣ по кѣсно дава время и запалюваса тогава и онъи бардтъ шо е отъ долъ.

“Тѣа горереченни изобрѣтатели везъ мздвоздааніе не рачатъ да кажатъ това новоизобрѣтно отъ памдкъ бардтно правенѣ, Ановерскій оваче вѣстникъ (газета) ка- здѣа че учитель Врѣндѣйскій Оттъ открѣ това правенѣ, наставенъ отъ Галлина хими- ка Пелдзіа. За правенѣ отъ памдкъ бардтъ зимасе, казѣа той, памдкъ общъ, който се натопѣа почти въ половинъ миндта ча- сна у твърде остра селитра (гюверциле) лю- та (таа лютость, коато са употреби, напра- виса изъ исцадѣванѣ десаточастно (10 ча- стицы) отъ сдха селитра и шесточастно отъ жѣпелъ (кюкюртъ) лютъ), натопѣвасе сетне въ многѣ пѣти променѣта вода, за да излез- не отъ тоа натопенъ памдкъ сичка лютъна совершенно; неостѣжнш оваче требѣа да са развиватъ пристойнш сички ставенш части памдчнш, и отъ това послѣ да изсѣх- не доврѣ. Я за негово употребленіе и дѣйстви- віе, казѣа Оттъ, употреблаваме тоа ог- неннопрахный памдкъ така, каквото и ок- щій бардтъ. Нѣколко отъ него тѣраме въ пѣшкальнш тростникъ (чивѣкъ), послѣ отъ него притѣраме хартіа, и сетне пѣла (кѣр- шѣма); а пѣшкозапалюванѣ шо става по устна дѣпка (азлѣкъ) предава огнь на онъи памдчнш бардтъ шо е вънѣре въ пѣшкаль- нш тростникъ. „

Чѣдно изобрѣтеніе! но виждася по край- ней мѣрѣ подобно на онова, съ което са прави общедпотре бительный бардтъ, който става и той отъ селитра, жѣпелъ и вѣглища, но разновидно; защото въ него се тѣратъ 75 частицы, или драмове, селитра; 10 части- цы жѣпелъ; и 15 вѣглища; а споредъ дрѣги: Селитра части, или драмове, или оки, 75

Жѣпелъ	„	„	„	„	12	$\frac{1}{2}$
Вѣглине	„	„	„	„	12	$\frac{1}{2}$

цѣлостъ 100

Многѣ множество изложеніа станаха за- това новоизобрѣтеніе огненнопрахно. По- междъ мнозина, които уѣвѣраватъ това изо- брѣтеніе долподписанный Ксаверій Дандеръ казѣа слѣдователнш:

“Повѣденъ отъ значительность за но- воизобрѣтеніе пѣшкальнш отъ памдкъ, за коечо сички вѣстници (газеты) вѣршпейски катаденъ воспоминаватъ и говоратъ, напра- вихъ нѣколко опытности; и понеже полд- чихъ въ тѣхъ, каквото ще кажемъ по долъ, мнимъ че е приспособно да изложимъ тѣа мои опытности за правенѣ ш памдкъ бардтъ.

“Въ широкъ червенъ сосѣдъ вливатсе осмь части отъ селитрена лютость дѣмлаща, коа- то са придобѣа чрезъ исцадѣванѣ шо ста- ва отъ чѣтыри части селитренш сосъ три части отъ жѣпельна лютъна. Въ това сте- ченное собраніе натопѣвасе доврѣ съ нѣкосе дрѣвице разчешанъ памдкъ. И като прейде една миндта часна, или двѣ, онъи нато- пенъ памдкъ прѣйма шаръ както лимонъ, и слѣдствєннш притѣратсе 12 до 15 части отъ жѣпельна лютъна дѣмлаща; това послѣ- шно притѣранѣ става отъ онова сильно прикавленіе коечо са вижда да происхожда отъ селитренш пѣрш, и тогава натопенный памдкъ изгѣдѣа мало нецо отъ онъи жѣлтъ шаръ; и като са покжѣа доврѣ съ нѣкой толкачъ (кжѣало) во една или о- коло двѣ миндты, изливаса онаа шо е по- вече лютъна въ дрѣгъ сосѣдъ, и тогава о- нъи така уработенъ памдкъ Фжрласа въ дрѣгъ сосѣдъ пѣланъ съ вода, въ който са разчешѣа съ рѣжа колькѣто е возможно, испираса триждѣ чѣтыриждѣ и оше псе- че, догдѣто въ онаа вода, въ коато са ис- пира не остане никакѣа лютъ вѣдѣа. Като са разчешѣа той за бардтъ памдкъ требѣ- ва довро пазенѣ, за да не оставатъ нѣкои малки частицы неразчешанш, защото ста- ватъ препатствіе въ бѣрзо запалюванѣ. Ка- то са испере прочее довольнш сичкій па- мдкъ претиснѣвасе междъ стакленш или дрѣ- венш плиты (плаки, площицы), разчешѣваса колькѣто е веке возможно скорѣ, и изсѣшѣ- васе сетне въ степень (градѣ) 120 споредъ тепломѣрѣ (Фермометрѣ) Кельсѣевъ.

“Качѣства характеріческы. Като са направи така нѣкой памдкъ, става по- чти таковъ каквото е вѣлна споредъ лѣжан- нѣ; има вѣла шаръ, сир. вѣла е; и пр. „
Ксаверій Дандеръ.

Отъхотвореніе новое ш любочестіи къ про-
свѣщенію и возрожденію Болгарскіа словес-
ности.

Вгшже Краегранесіе.

„ Стефанъ П: Н: Изворскій Отечество радो-
ватиса!“

Ставай ранш
Калгаршино!

Твърде вѣрш
И извѣстш

В за тека
Приготвена

Філософа
Кожественна.

Ако ли са
По совѣстишъ

Не смниси
Въ часъ же слѣчишъ

Отъ тѣмнота
Да извѣгнешъ!

Послѣ съ какви
Дивленіа!

Твой умъ ще бы
Въ движеніа!

Нищо не ще
Та препъне,

.. И сичко ще
Са испълне!

Имашъ и умъ
Высочайшій,

Ищи разѣмъ
Глѣбочайшій.

Знай и тогда
Чи за въ часъ ще

Видишъ и мзда
Сокровище!

Образъ да си
Съ вѣнецъ всезлатъ,

Равна чи си
Съ просвѣщенъ святъ.

Сила имашъ
Остроумнъ,

Какъ то дѣшъ
Люботрднъ!

Іоаннъ ко
Проповѣдникъ,
И все неко
Съ всеъ свѣщенъ ликъ

Отъ Тека най
Благодарни
Тичятъ изъ Рай
Какъ при Званнъ

Бдны самы
Православны

Чисты дѣшы
Христіанъ.

Вто сега
И тѣкъ долъ

Сички, кога?
Рещатъ, скоръ

Тойзи народъ
Потѣеннъ

Возвышенъ отъ
Мракъ Исподнъ?

Умнъ кога
Скоръ свѣтна?

Равнъ съ грѣйкъ
Европейскъ!

Извѣкъ той
Незнааше,
Даръ имамъ свой
Неказваше.

Отъ гдѣ сега,
Съ толкъ съ склоность!

Все упозна
Съ сичкъ мѣдрость?

А ты тогасъ
Велегласнъ

Твой си живъ гласъ
Благодарнъ

Извѣшавай
Къ всевышнемъ

Слава давай
Свѣтъ дашемъ

Писнѣишемъ
Государю

ЦАРЮ ОБЪЯВЕН
ЛЮБОСЛОВНО-МЪДЖИДЪ

Въ шмменъ 1846 декемвриа I-шій

Продолженіе на Испытаніе то на Школенското Взаимноучилище.

(Виждъ страницу 125).

Подиръ скончаніе то на стѣхове тѣ, кои са изгласиха отъ дванадесать тѣ Показователи и конецъ прѣаха отъ маловозрастно то основа дѣтене, кое то нарочнъ са бѣше поставило на шесто то сѣдалище средъ сички тѣ ученицы и зрители, ненадежнъ са представи и показа на задразненнъ тѣ отъ любопытство распаленъ и съ усердіе благодарнъ зрители, какво то на позоръ, ново дѣйствіе и совсемъ странно и чуждо за тѣхъ явленіе. Защото, тѣко като си насѣдаха показователи тѣ взаимнопріемнъ и чиннъ на опредѣленнъ тѣ мѣста, едно глжкочайше мѣлчаніе и всесердечно неопредѣленно желаніе и ожиданіе за явлено то надъ вси тѣ почти като бѣше са воцарило, и най малки тѣ шептаніа облададо и покорило, и на вси тѣ очи тѣ и зрѣніе то камъ едно самъ странж като бѣше възвило и привлѣкло, колко впечатленіе! колко и какво впечатленіе са изобрази въ благочѣствителнъ тѣ дѣхове на зрители тѣ! Но що дѣламе въ благочѣствителнъ тѣ? Воистинж, воистинж можемъ да кажемъ чи съ по различнъ живость са изобрази и въ най заспали тѣ и нечѣственнъ тѣ! Колко впечатленіе, казваме, са изобрази и начерта, като са отвори завѣса та на явленіе то! О зрѣніе! Явиватъ са двама чистооубавни и благообразни момци, и носятъ въ рѣцѣ си единъ докрасенъ столъ (масса), и като го полагаатъ предъ Негово Преосвященство и предъ Предсѣдатели тѣ за Испытаніе то, покланатъ чиннъ на реченнъ атъ сватшъ, цѣлватъ мѣ десницъ тѣ, и заминдватъ. Взаимнопріемнъ са показватъ дрѣги дрѣ докровоелечени и краснолични дѣца, и държатъ въ рацѣ си танкоплетенъ и препьстренъ плоски кохчета, поставанъ съ танки и съ образи описанъ новъ Европейски платове (кѣрпъ), въ които дрѣго са не виждаше освѣнъ връзки (ширитче та корделлы) желтъ, зеленъ, синъ, и червенъ, съ кои то са бѣха обредили, оккичили и искденъ обвързали невидимъ тѣ, отъ тѣхъ, докрасенъ и единовиднъ отъ книги израденъ и искденъ за ученицы тѣ нарочнъ направенъ каваларіи. Ти дрѣ тѣ дѣца, съ чинно движеніе, доносятъ кохчета та, и като ги полагаатъ връхъ

реченнъ атъ столъ, и предъ горнитѣ, що рекохъме, Предсѣдатели, оставатъ ги съ уредность, и съ едно поклоненіе като цѣлватъ на сватаго десницъ тѣ, преминдватъ и ти съ благословеніе, и си сполдчаватъ опредѣленнъ тѣ мѣста. Слѣдъ това слѣзва и учитель атъ отъ учителево то сѣдалище, отъ мѣсто то, на кое то са бѣше изгласило слово то. И като представа предъ Предсѣдатели тѣ, поклонавася сватомъ пастырначалникъ, и съ смиренно благообразіе цѣлдва мѣ десницъ тѣ въ знакъ изволеніа за да са раздадатъ споредъ способно оккнокненіе и каваларіи тѣ. Я негово Преосвященство, въ той часъ, какво то предизвѣщенъ за дѣйствително то явленіе, посѣгнѣва въ първото кохче, и поемнѣва първж тѣ Каваларіж, коа то представляваше и знаменѣваше чинъ атъ и достоинство то на учитель атъ, съ надпись „първый и върховный учитель на взаимно то славно-българско училище.“ И самъ ъкъ достойно провѣса и прикачѣва на десно то рамо учителево, рекъ съ благословеніемъ „Богъ чадо да удостоитъ та и въшшагъ званіа же и заведеніа въ пользъ челоѣчества и народнагъ ти просвѣщеніа и образованіа!“ На кое то учитель атъ смиреннъ и благоговѣйнъ отвѣща слѣдѣюще. „О да бы всѣхъ благихъ подателъ Богъ сподобилъ и Ваше преосвященство достѣйнъ высочайшагъ степене Архіпастырства! ъ любове народна ми словѣсности! ъ тогда бѣдъ недостѣйнъ Вашъ слѣгъ насшѣтиса, внегда шѣтиса ми слѣвѣ Вашей!“ Все тѣ Предсѣдатели срадошнъ казватъ „Аминъ!“ О ненадежность! О скоростъ! тази самъ рѣчь са показѣва, въ тѣзи минѣтѣ, достѣйнъ и толкози силнъ, што можеше челоѣкъ да рече, чи стана съ нѣкой Влектрісмъ, та са раздава и разноса толкози скорѣ и чиврѣстѣ изъ сичкій атъ народъ, и тази сама речъ развързѣва мѣлчаніе то, освокождаѣ шептаніе то, и малъ отвлача зрѣніе то на зрители тѣ. Но, въ той часъ обаче, едно зваченно удареніе доволно са показѣва, каквото едно царско помаханіе и запреженіе, твърдѣ за малко и за скоро да имъ прикрати и примири все то, и да имъ привлѣче пакъ вниманіе то. Защо тѣко като са чѣ зваченнъ гласъ отъ учителево то сѣдалище, абіе са исправатъ и современнъ нареждаѣ отъ дванадесать тѣ (ици на 176-та стр.

СЛАЗЕНОВИ ДРЪВНОСТЬ.

(Продолженіе отъ 151 стр.)

ГОТЪ.

На Варакаллово самодержавіе, онѣя старославянскіи народи, за които рекохмѣ на 4, и 60-та стр. въ 5-ый томъ Лювословіа, че сѣдѣха на южна страна отъ Балтійское море по брегове Вислы рѣчки, устремихася изъ тѣхъ страны камъ южна страна подъ именемъ: Готоне или Гѣтоне а най послѣ Готѣ, пристигнаха въ горна Дакіа, и на 215-е лѣто Гос. Окладаха понеа многъ мѣста и вселихасе въ тѣхъ. Това наименованіе сега се первъ воспоминава въ повѣствованіе, което голѣма причина мѣ даде да го воспоминава честъ почти въ четърехъ столѣтій разстоаніе, до тогава сир. когато се сѣа съ дрѣго наименованіе, и исчезна веке отъ мѣрское повѣствованіе. Римлане и Балине отъ многъ время называха тѣхъ народы Готски: Гетъ; но отъ това сега время като поче Готское повѣствованіе и представи велики дѣйствіа и движеніа Готски, Гетско има наче да се воспоминава рѣдкѣ въ повѣствованіе, а Готско зафати да окладава и сѣществѣва. слѣдовательнѣще опишемъ подрокии нишно исто происхожденіе, нравіе вѣтїе и пр. и пр. когато преидоха Дѣнавѣ на Валаново время. На тѣхъ сѣверо-славянски народы че са плащали Римски самодержцѣ данъ увѣривасе и во Каракаллово время. "Il (Caracalla) nous donnoit, dit Dion, du plomb argenté pour de l'argent, et du cuivre doré pour de l'or, réservant l'or et l'argent le plus pur pour les Barbares de qui il achetoit la paix. Той ни даваше, казва Діонъ, свинецъ посрекрѣнъ (олово) за грекѣ, и мѣдъ (какъръ) позлатенъ за злато, и чѣваше онова злато и грекѣ шо беше най чисто за оныа Варвары отъ които закѣпѣваше миръ.

На 216-е, Каракалла насили Партаны, и направи имъ големъ пакости, но безъ никакѣвъ свой си успѣхъ. На 217-е, Артабанъ Царь Партскій, насили Макрѣна самодержца Римскаго во Асіа, и во две сраженіа побѣди го. Макрѣнъ мѣ плати двесте мѣлліонъ сестерцѣ (около 20 мѣлліона гроша), та така откѣпи миръ.

Това Партско царство въ разстоаніе четъристотинъ и седмдесатъ и пѣть годинъ, освѣнь въ Траіаново время, крѣпки противленіа на Римско владѣніе прави, и голѣмо превосходство надъ Римланы имаше. Парт-

ска власть е приключавала осмнадесатъ царства, междѣ които е была и една часть, споредъ странона, Персійска. Отъ таа часть воздвигнасе Артаксерксъ на 226-е лѣто Господне, напротивъ Артабана, Царя Партскаго, който се намѣрѣваше тогава въ голѣми несогласіа междѣ свои си. Направиха три страшни и многъ опорни сраженіа, въ които Артабанъ погина, и така сички негови царства подъ власть Артаксерксѣ станаха, подъ Персійска сир. На 228-е, Іаллуріцѣ са имали бранъ сосъ Римланы, но повѣсть не предпостава никаква точность и доказательство.

МАКСИМИНЪ.

На 235-е, Максимиинъ стана самодержецъ Римскій. Той се е родилъ у единъ градецъ въ Фракіа; отецъ мѣ е былъ Готѣинъ, а майка мѣ Аленина. На свое си младо время былъ е овчаръ. Като пристигналъ на совершенно възрастъ, многъ великотѣлесенъ станалъ: казѣватъ да е ималъ высота осѣм и половинъ нозѣ сосъ едно весьма саротѣло (снага) и крѣпко. Сосъ едно само ударанѣ рѣчно стрѣшѣвалъ е коньски зѣкы, или нозѣ: сосъ рѣка си е стрѣшѣвалъ каменѣ, и млади дрѣвѣ изкрѣшѣвалъ. Негово шденѣ и пѣненѣ е было чрезмѣрно: четъредесатъ лѣвры масо, и двадесатъ и осѣм мѣрш вѣно. На севириово время дойде въ Римъ, и за неговы превосходны храбрости во бранѣхъ и подвижѣхъ полдчи голѣма почесть въ Римъ отъ севира, но като умре севиръ, тѣй отиде въ Фракіа и правеше тѣрговіа междѣ Готѣи и Аленины, отъ които и происхождаше. Въ царствованіе Іліогавала отиде пакъ въ Римъ, и за свои си во бранѣхъ мѣжественни достѣйностиа и военни искѣствѣа стѣпи на най висока степенъ во время Александра, предмѣстника своегѣ. Като го постави Александръ, изговори мѣ слѣдѣющее: "Любезный мой Максимиинѣ, не би дадохъ да управлявашъ ни едного отъ оныа стары воины, които са до сенова были въ Римско войско, защото ме е страхъ да не стане мѣчно на твое войско правленіе за тѣхны недостатѣцы, които са придобили и които имъ са се вкоренили тѣврѣе многъ, като ги управляваха дрѣги военачальницѣ. Вые ще да си по благодаренъ като вообразишъ и направишъ дрѣги новы воины сосъ ваши первоокразни нравіа и обшчай, съ

ваша храбрость и юнаство, съвашъ всегдашній трѣдѣ. Надчи ги така, щото ты самъ да възобразишъ и да направишъ много множество Максиминѣвъ. „

Максиминъ испълни совершеннѣ това Императорско желаніе и повелѣніе. съ голѣмо попеченіе и радѣнѣ възобрази новы воины единъ легионъ така каквото бѣ угодно на самодержца. На всака патица (5 дѣна) подвизаваше тоа легионъ въ воински обѣченія и обшкновенія. Той имъ пригледѣваше самъ тѣхны сабли, тѣхны копія, тѣхны брони (предгрѣдіа), тѣхны шлемове, тѣхны щитове (калканъ), сосъ една рѣчь сички тѣхны орѣжіа: той пригледѣваше сички тѣхны облекла, дори и до тѣхны окѣща. Имаше за тѣхны потрекы едно вниманіе и грѣжа както единъ отецъ нихенъ, но имаше ги съ голѣма жестокость, за да съвршѣватъ своа си должность. спорѣдъ подвиги и трѣдове воински той бѣше первый примѣръ на сички, и казѣваше: „не трѣдѣва многѣ многѣ мыслѣнѣ, колькѣто да са възвѣщавамъ на висока степенъ, толькѣва повече дѣлженъ самъ да са трѣдимъ. „

Ворешеса сосъ свои си воины, за да ги обѣчава и навшкнѣва, и секога така бѣше силенъ и крѣпокъ каквото въ перва си младость, той обараше нѣзѣми петина, шестина, седмина во едно само борѣнѣ. Единъ полковникъ (тысѣщеначальникъ), завистникъ за Максиминѣва слава, а найпаче саротѣлесенъ, горделивъ и смѣлъ, рече мѣ единъ дѣнь: „то не ѣ голѣмо юнаство и слава, во единъ чиновникъ верховенъ, да надѣва на свои си воины. „ Обшчате ли, отговори мѣ Максиминъ, да се дошѣтаме? Онъи тысѣщеначальникъ като прѣйма това приканюванѣ, и като скочи да се борѣтъ, Максиминъ сосъ едно ударѣнѣ песнично цю мѣ сложи на грѣкъ веднага го обори нѣзѣми. „нека излезне сега дрѣгѣи, рече жестокъ, но да ѣ тысѣщеначальникъ а не дрѣгѣ. „

Максиминъ бѣше первообразіе и примѣръ за сичко на вси воины. Императоръ го почиташе многѣ и обшчаше; бѣше са увѣрилъ на него за сички воинственни дѣйствиа; сички нови воины цю направи Максиминъ веѣа изъ Панноніа. съ тѣа достойнства прочее които имаше Максиминъ, управлаваше предпощеннѣ сичка воинска сила, и съ това предпощеніе и превосходство свое прѣстигна да стѣпи на престолъ римскій единъ

овчаръ и Готскій сынъ Максиминъ. Той ѣ бѣлъ правомъ жестокъ, но ималъ ѣ сички преимѣщества воинственни защитникъ правды и благочинія; той ѣ почитала тогашны хрѣстіанъ, коитѣ отъ прежны самодержцы гоними бѣха и злѣ страдаха. Казѣватъ да имъ дала позволеніе, за да си направѣтъ цѣрква. Почитала, сир. кланала на Исѣса Хрѣста во своа си домашна молитвенница, и ималъ намѣреніе да направи обшій храмъ Исѣса Хрѣстовъ.

Тогѣва Максиминъ възвѣсѣ на престолъ римскій вси согласнѣ воины, коитѣ за това намѣреніе тога и Александра, предмѣстника мѣ убѣха. Максиминъ имаше сына на осмнадесатогодній возрастъ; направи го да ѣ Кесаръ и князь младости, коитѣ бѣше прекрасенъ, и ученіемъ Валинскимъ и латѣнскимъ воспитанъ. Въ тѣа сѣща година рѣшиса Максиминъ да премине Рейна рѣка, и да вѣе Германцы; въ това обаче истѣе время раздражиха го Римляне съ тѣхны отстѣпны обманъ, и направиха го въ такѣва жестокости да прѣстигне, щото чѣтыри тысѣщѣ человекъ да погѣби съ различни наказанія и мѣченія. Казѣватъ да ѣ имало междѣ тѣхъ многѣ хрѣстіанѣ. По това послѣ устремиса на противъ Германцевъ, и голѣмы храбрости показа въ Германіа такѣва, щото ни единъ отъ неговы предмѣстницы Императоры не бѣше устрѣшилъ Германски народы така, каквото той Готѣинъ. То се невидѣа подроуна повѣсть за тѣа неговѣ въ Германіа сраженія и вѣи, но отъ негово письмо цю ѣ бѣла тогѣва испратилъ на сенатъ римскій видѣна какѣва ѣ бѣла. Вто какѣво пише: „Направихѣме, Господіе, повече отъ онова, което не може да изкажемѣ. Сплѣнихѣме едно распрѣстраненіе земно чѣтыристотинъ мѣлла, изгорихѣме села, разграбихѣме стада. Земахѣме воины робы, сарокнихѣме на части сички оныа коитѣ ни направиха противленіе. Побѣднихѣме наши противницы и всемъ цю посрѣснихѣме много множество препѣтствіа; и ако да ны не запрѣха непроходими клѣта (гѣолища), цѣхѣме да ги послѣдѣваме дори до внутрѣшны дѣбравы, въ коитѣ привѣгнѣвахѣ и скрѣвахѣсе. „ И въ дрѣго едно така казѣва: „Господари, во едно кратко время направихѣ повече сраженія повече вѣи отъ оныа цю са правѣни въ многѣ время. Ворысть (палчка), коато приносимъ на римска земля, превосхожда наши

надежды. Немаме мѣсто, гдѣто да расположимо що сме Фатили рокы." Въ това сѣшо время виждаше да е правилъ насилиа големи заеднѣ со сѣ сына си и на противъ сарматшѣвъ и Дакшѣвъ, но какво е было и що повѣсть не доказѣва повече, самѣ казѣва че са намѣрѣва на неговы пѣнази (монеты) такѣва тѣла: сарматскій, Дакійскій, и Германскій. На 246-е лѣто, беше у сръмѣ градъ въ Панноніа; но като сѣдеше тамъ голѣмы жестокости показа: вси почти Римски чиновначальнищѣ пренебрежаваше, и отъ тѣхно достоинство отлѣчаваше; за това и придоби голѣмы неприятели, които на 257-е, възвнѣсѣха на престолъ римскій двамѣ Императоры: Максима и Валвина, и на 258-е, убиха и Максимиана и сына мѣ со сѣ обманъ при Якіліа градъ, когато беше осадилъ въ него свои противнищѣ Римляны. Тогѣва пострадаха многѣ негови соотечественнищѣ Фраке и Паннонцѣ отъ Римляны; защото мѣ бѣха тѣ сичко вещество, сичка сила и похвала. Това като правѣха Римляне, сапора сѣ сынъ Иртаксерковъ, царь Персійскій устремисѣ въ Месопотаміа, зема отъ Римляны Нісѣвъ градъ и Карресѣ, така заплашѣваше и Антиохіа: таковъ страхъ нанесе на Римляны, што имѣ са чинеше че ще пристигне на скорѣ и во Италіа.

На 242-е лѣто, Гордіанъ самодержецъ римскій придготови тяжка войска, за да иде въ суріа да го кіе. Замина чрезъ Мусіа и Фракіа, гдѣто са ви со сѣ сарматшѣ и Готѣвъ, и многѣ зло отъ тѣхѣ пострада; а отъ това послѣ приключеніе преиде во Іліа, устримисѣ тамъ на противъ сапора, повѣди го во многѣ сраженіа, узе си свои градове, принѣди го да мѣ проси миръ и изгна го изъ Месопотаміа. Предъ една година отъ тѣа движеніа стана единъ всесѣтенъ Трѣсѣ, многѣ градове потѣхнаха у земли заеднѣ со сѣ сички си жители.

На 244-е лѣто, скѣѣе, на които бѣ царь Ирѣнѣвъ, насилихасѣ въ Римска держава, и многѣ свои со сѣданищѣ и ближны озлобиха. Г. Тиллемонтовъ смнѣвасѣ за тѣа скѣѣи и казѣва да са были Карѣѣе, за които ще кажемѣ мало нещѣ по долъ на Філіппово время. Той истъи Г. Тиллемонтовъ предпоставѣва на Гордіаново время да са е появило первый пѣтъ въ повѣствованіе има: Франгѣ.

ФРИНГИ.

Но первѣ и первѣ видиме въ повѣствованіе да воспomenава за тѣа Франги Вописій, който казѣва когато М. Яврилій не беше станалъ още Императоръ и когато беше още тысащеначальникъ повѣди ги во единъ кой при Маженсѣ въ Галліа, когато са бѣха въ неѣ насилили, и утрепа отъ тѣхѣ седмстотинѣ, и триста зарокы и продаде ги; и че за тоѣ мѣжественный постѣпокъ Римляне торжествѣвахѣ и пѣснь юначка пѣаха. Сички свѣдѣніа що иматъ различни писатели за тѣа Франги, ако и да не са тѣврде писни за глѣбчайшее время, по крайней обѣче мѣрѣ вси са согласни че тѣа Франги са сначала живѣали на десна страна отъ Рейна рѣка. Висла рѣка са имали на восточна страна германска; Мейна рѣка са имали на южна страна каквото и Днѣвъ, Везеръ на восточна, а Балтійско море на сѣверна, сир. отъ тѣа мѣста происхождѣтъ, въ които са живѣали Вараги, Свеноне, слѣдственнѣ сички дрѣги старо-славянскіи народы: Сорабе, Германскіи сир. Сербе; Зѣѣролови (Катѣ); Вандаѣ, (Поморанѣ), или Венете Внетѣ (похвальни, славни) и пр. и пр. За това въ слѣдственнѣ время онаѣ областѣ, изъкоято са опознаха отъ Римляны, и той народъ тамъ като са показа на свѣтъ каквото мѣжественъ така и силенъ, и живѣеше свокоденъ отъ сички дани и ипоракошеніа, нарекоха го Франгѣ, свокоденъ сир. и това мѣсто, въ което живѣеше, наречѣса: Франгоніа, въ средни вѣкове Винделисіа, то е сѣте сегашна Баваріа. Тѣа жители Франгонійски Франги сир. около четвертое и пѣтое столѣтіе Хрїстіанско, орѣжіемъ своимъ овладаха Галліа, положиха ѣ подъ своѣи власть и нарекоха ѣ: Франгіа, Франца, а нейны жители Францѣзы, Френцѣ, Францѣзѣ и пр. и отъ онава время Галлинѣ наче да са назѣва: Франсоіѣ Френцѣ.

За тѣа Франги нѣкои писатели спорнѣ говорятъ и казѣватъ да происхождѣтъ Тевтонскій сир. отъ Нѣмскій народъ, но вси почти представѣватъ и доказѣватъ че во Франгоніа дори до осмое столѣтіе славянскіи народы са живѣали; и отъ това стана писно понатіе че тѣа Франги, освѣнь славяне, дрѣгій народъ не сѣ; защото са вещественнѣ показѣва и отъ старо Френски нарѣчіа, които иматъ голѣмо подобіе на сла-

ванско каквото гревъ (greve) грива; Deur (la porte d'une maison) дверь, Богданъ и пр. и пр. Таквѣя подобѣя може да намѣришъ едно безчисленно множество въ Лакмбовѣвъ словарь du vieux langage François (1762), които нарѣчія са намѣрени во грамоты що са писаны на старофренско говоренѣ, тогава сир. когато са вселиха въ Галлія Франги. А въ тѣя грамоты такова подобіе каквото има славянскій азъкъ Нѣмскій нема; отъ тамъ се познава прочее твѣрде чистъ че са тѣя Франги старославянскій народъ, а не Тевтонскій Нѣмскій сир. За совершенно доказательство който е любопытенъ може да познае точнъ, като прочети Г. Савельево умноразсѣдно изложеніе въ сѣщій мѣ скорникъ, изданъ въ Петербургъ на 1815-е, отъ 140—159 стр.

Тѣ отъ тоа славянскій народъ Франги, като са вселиха въ Галлія понеже немаха пиғаніе на свой азъкъ нито церковно, нито гражданско вѣдохаса на Латинско и Галско ученіе, и така прилѣпихаса на Латинска церква, правила, нравѣя, обичаи и пр. и пр. се всемъ то обаче своя природна нравность, остробміе, любезность, благосклонность и невоазность сохраниха-

Карпаѣски славяне.

Карпаѣе, за които воспоменахъ во время Александра Севира, и които сѣдѣха по Карпаѣскій горы, що раздѣлаватъ Венгріа и Трансильваніа отъ Полоніа, като гледаха тогава че Готѣе съсѣ свое си насиліе въ римска держава принѣдиха Римляны да имъ плащатъ данъ, подражаха, поиска имъ се сир. и тѣя това сѣщо да направатъ на Римляны: На 245-е лѣто, като беше Тѣлліѣ Манофѣлъ въ Мусіа чиновначальникъ войнскій, и чѣваше тамъ съ довольна римска войска, Карпаѣе мѣ пратиша посланници, за да мѣ представатъ онова що желедаха да полѣчатъ отъ Римляны. Като пристигнаха прочее тѣя посланници въ римско воинство, Тѣлліѣ ги залаенѣваше съ различни причины за да се заминѣва время, и като гледатъ негова войска, дановыса уплашили отъ нейно величество. Най послѣ обаче като стана отъ тѣхъ принѣжденъ, сѣдана на единъ многъ высокъ столъ украшенъ, и нареди около себеси оныя що мѣ бѣха най славни тысященачальници и сотници, заповѣда да дойдатъ предъ него и да представатъ онова

за което са дѣшли. Слѣша ги що мѣ говорѣха, но съсѣ едно горделиво и презрительно немаренѣ, сир. като мѣ говорѣха тѣи. Оныя се разговараше съ своиси чиновначальници така, както да е принѣжденъ да устроѣва нѣкои си особны работы, по предпочтенны отъ тѣя, що мѣ говорѣха посланници Карпаѣскій. Развѣрдихаса прочее тѣи за едно такова горделиво и презрительно слѣшанѣ, и дрѣго нищо повече веке не мѣ рекоха, само то: Знай добрѣ че, ако не плащате така, каквото давате на Готѣю, ще ви правиме многъ повече повредно насиліе отъ онова що пострадахте отъ Готѣю. Манофѣлъ имъ отговори: да почакаете чѣтыри мѣсаци до гдѣто да са допытамъ съсѣ Императора; а тѣи мѣ отвѣстиха, че отъ три мѣсаци повече не ще да го чекатъ. Като са свършиха тѣи 3 мѣсаци, той имъ рече тогава да идатъ въ Римъ при Императора Фѣліппа, той да имъ даде совершенъ отвѣтъ. Тѣи поимаха тоа Манофѣловъ отвѣтъ за едно точно презрѣніе и присмѣшка, раздражени во своеси возврати хаса. Зѣсимъ казѣва че придоха Дѣнавъ и многъ пакости направиха така, каквото въ сичка Мусіа на 237-е лѣто, во время Максимово. Фѣліппъ Имп. дойде съ тѣжка войска да ги бѣе; и послѣ отъ различни и кровопролитни бѣенѣта направиха миръ.

Декій.

На 249-е лѣто, Декій, който са е родилъ у Панноніа во едно мало градище близъ при сѣрѣмъ (на днешній день Митровичѣу Славенска Австріа), возвысился отъ римски въ Мусіа и Панноніа воинъ на престолъ римскій, отиде напроотивъ Фѣліппа вѣхасе при Веронѣ градъ, уви Фѣліппа и стана той Императоръ римскій. Декій са е называлъ С. Messius Quintus Trajanus Decius; Единъ сынъ мѣ са е наименовалъ С. Herenius Etruscus Messius Decius, а дрѣгій С. Valens Hostilianus Messius Quintus. Той Декій е первый Императоръ изъ Іллувіа, но страшенъ гонитель христіанскій, за това и прѣа послѣ, каквото ще видиме, пристойно наказаніе. На 250-е лѣто, Готѣе са устремиха изъ сѣверна страна, прѣйдоха Дѣнавъ и наслиха римска держава: во Іллувіа, Фракіа и Македоніа. Декій испрати первороднаго си сына, когото и беше направилъ Кесарь. Вѣхасе твѣрде зле Готѣе съсѣ него, обладаха Фѣ-

ліппополь, погубиха мѣ повече отъ една тысяща воиновъ, многѣ чиновницы, и едно много множество робовъ отъ тамошны имовиты гражданы западныхъ. На 251-е, Декій съ въздвигна на тѣхъ съ тяжка войска, насили ги по секаде, и твърде кровопролитни сраженія съ нихъ прави; най послѣ окаче като го притиснаха Готюе отъ секаде при едно благо, утрепаха Valens сына мѣ първо, и въ такова едно утѣшеніе като беха прикарани Декія, убиха и него и сичка мѣ почти войска истрепаха. Такова скончаніе прѣ прочее той Христіанскій мѣчитель Декій. Въмѣсто негово Императоръ стана I алле. Той са примири съ тѣя повѣдители Готюш, но предкорно; защото остави на тѣхъна вола сичко що тѣи искаха, и одолжиса ката година да имъ плаща данъ злато.

слѣдва.

— На 169-та стран. радъ 44, чети: происхождатъ отъ, което е испаднало като са напечатѣвали.

М ж ч н о е да познае челоуѣкъ самъ себеси.

(Продолженіе отъ 157 стр.)

Благоразумніи людіе Греческіи съ никаква приспособность нешеаха да послѣдватъ тоа нововидный за новогреческото сочиненіе составъ; возобновиха Валискиси грамматики сѣшн съ толкованіе на говорный азъкъ за тѣхъни правила, употрекиа ги во вси си народни училища, каквото е вѣстено на весь мѣръ, сохраниха и учѣваха свое правонарѣчіе, и отъ день на день придепѣватъ во все си первоуитно нарѣчіе, което е свѣтло свидѣтельство на днешній день, като смысли челоуѣкъ онова почти предъ пѣтдесятъ годинъ нарѣчіе говорно и писмено, когато са найпаче сѣществовали на говорный азъкъ грамматики. Тѣя прочее грамматики на говорный азъкъ греческій не пристаатъ за нищо въ гречески народни училища, и не имъ са потребны нито пакъ полезны, като си иматъ грамматики на нарѣчіе Валинско и церковно. Тѣя на простый азъкъ грамматики гречески на греческій народъ никакъ не са потребны; защото простый и испорченый азъкъ не се полага за основаніе, но оный който е отъ толькѣва вѣкове и отъ толькѣва учены людіе обра-

ботанъ, сир. гнило дърво са за темелъ не поставя. Тѣя на простый азъкъ грамматики не содѣйствѣваха, казвамъ, на греческій народъ нищо, на инородны оваче каквото на Галлы, Ингалы, Германь, Руссіань и пр. и пр. полезны странаха, защото иноплеменницы иматъ потрека да се учатъ говорный азъкъ, а по на тамъ кривъ ли е сир. правъ ли е той нема за това грѣша защото и да согрѣшава въ него казѣна че така го е училъ, и не го е грѣша за това, защото не мѣ е отечественъ; а Грѣкъ оваче до гдѣто има первообразный азъкъ и церковный, каквото и Болгаринъ не можатъ да са отречатъ отъ первообразное и правильное нарѣчіе, което иматъ отъ толькѣва вѣкове както единъ безцѣнъ камень, а сега неше да рачатъ да го пренебрежатъ и немаратъ. Грѣкъ като пренебрежиа такъва грамматики които беа сочинены на говорный имъ азъкъ, и като предпочѣха оныя, които приключаватъ староеллинско и церковно нарѣчіе, избавиха греческое юношество отъ двоенъ трѣдъ, защото трѣбѣваше да са учи и во една и во дрѣга грамматики, и пристигнаха съ тѣя предпочтенны грамматики въ такова предпочтенно реченіе и говоренѣ праворѣчно, клагорѣчно, чисторѣчно, што несоразмѣрно превосхожда онова говоренѣ, което предъ мало вѣкове време беше ги овладѣло, и бехасе отдалечили многѣ отъ това писменное и говорное нарѣчіе, което на днешній день пишатъ и говоратъ, и което е на днешній день живъ примѣръ, а не догадателенъ.

Тоа прочее живъ примѣръ като гледамъ, не можехъ да предпочтемъ ни една почти отъ тѣя ново-болгарскіи грамматики, за които, освенъ Неофъ това, немамъ и никакво понатіе; защото нито ми са пазнали на рѣка, нито самъ ги пакъ поне трасилъ, защото самъ увѣренъ твърде доврѣче тѣя ново-болгарскіи грамматики не са на дрѣго основаніе поставены, точію на онова, което отъ нешченіе народно азъ такова растѣнно и испорченно состоаніе е пристигнало, што не тѣи грамматикосочинители, но всемірна Академія голѣмы и многовременны трѣдове ще положи за да постави на правъ пѣтъ правильно нарѣчіе народно. Това дѣло, освенъ на едно народно училище не е съкомъ пристойно. За това прочее пренебрежихъ и предпочѣхъ тѣя славенска Писмен-

ница, която приключаваша тѣа правила, които има отъ Писаніе, Церковный сир. азшкѣ. Тѣва сега знамѣ че сѣкій Болгаринъ ще се дрѣпне да рече: нше сакаме писменница да употребяваме за Болгарскій, а не за Славенскій азшкѣ, който е въ св. Писаніе, за тева самъ прочее принудженъ, за да изложимъ мало нещо за доказательство, и да видиме той церковный, или Славенскій азшкѣ на кой отъ сички Славенски народы найпаче принадлежи, отъ кои народы е природно произникналъ, въ кой страны Славенскомъ мѣрѣ писанъ е той церковный азшкѣ, кой го е изнамѣрилъ, за коа причина е списанъ, на кои времена, на чіе вѣтїе и содѣйствиє, и отъ кого е на свѣтѣ просїалъ той почти десятистолѣтній нашъ азшкѣ церковный, обшкновенно называемый Славенскій. Славянинъ е едно наименованіе таково, което содержаваша и приключаваша воошче а неосовно сички ошва народы и племена, които по большей и меншей мѣрѣ отглашаватъ и произносятъ природно изъ свои си уста тоа азшкѣ. Племена Славянскаго мѣра и народы, които произносятъ тоа общенародный азшкѣ, и които са имали на старое время оше по обширно распространеніе отъ тева, което представихме споредъ Шафарика на 22 стр. Любословіа сего лѣта 1846, были са и сѣществуватъ подъ многочисленни и многообразни наименованїа народни, за които сѣкій любопытный може да поемне нѣкое понатїе, като разсмотри Славенскїа Древности, въ сѣкій почти листѣ Любословный порадошно и споредъ времена вкратцѣ изложенны; и тѣва не са пристойни за да са воспомѣватъ, освенъ тѣа, между които са списа св. Писаніе, Церковный сир. азшкѣ: Видошме на многѣ страны въ д-шій томъ Любсл. въ доказательства отъ вѣроатны писатели: че сичка горна и долна Мѣсія, то есть сегашна Болгарїа и Сербїа, сичка Македонїа, и сичка Фракіа приключаваша народы, които са говорили по большей и меншей мѣрѣ тоа азшкѣ, който е и на днешній день на многообразны въ тѣа истїи мѣста народы почти общенародны и отъ сички употребленъ, съ нѣкои обаче особни свойства и навшкновенїа помѣстни а не общенародни.

Той азшкѣ, който е на нашъ вѣкѣ сега говорный и письменный познавасе твърде добрѣ каковъ е и какво различїе помеждуси има; но ошый, който е былъ предъ осмшй

вѣкѣ не ни е вещественно извѣстенъ, шото да познаеме какво е качество (тѣрлїм) ималъ на ошїа прежни времена. Вѣроатно е че тїи Славянскїи народы имали са письменный азшкѣ, каквото ни доказува въ д-шій вѣкѣ блаженный Іеронимъ, родомъ Далматинъ: „со всевозможнымъ старанїемъ исправя переводъ св. писанїа, а давно уже предавъ его людямъ азшкѣ моего. „ Н. каквото представихъ азъ на 8 стр. Любос. сего лѣта, че Готскїи народъ е ималъ св. Евангелїе, но свесокрѣшающее время не остави до послѣшни времена да видиме сега какво е нарѣчїе ималъ тогавашенъ старославенскїи азшкѣ. Ако и да е имало вѣтїе свое во св. Писаніе Славянскїи азшкѣ, но като немаме вещественно доказательство до 8-шій вѣкѣ, прїимаме согласнѣ со съ вси глѣбкокоразумїи и любомъдрїи изыскатели сего предмета за начало св. Писанїа и за изобрѣтенїе Извѣквы, Курїллсвы, и преведенїе отъ Блинскїи на Славено-Болгарскїи азшкѣ св. Писанїа отъ Курїлла и Меѣодїа. Когато е прочее така доказательно воошче отъ сички любомъдрїи изыскатели, нека видиме вкратцѣ кои са и какви тїи изобрѣтатели които изобрѣтохатъа церковный азвѣквы, и св. Писанїе на старо-Болгарскїи азшкѣ преводоха.

Константинъ, въ монашество именованъ Курїллъ, и старѣйшїи братъ неговъ Меѣодїи родомъ са Славено-Болгаре, рождени въ Солннъ градъ отъ значительны родители Льва сотника отца имъ и Марїа майка имъ. Но тѣва сега като рекохъ че са рождени въ Солннъ знамѣ, каквото нѣкой и рекоха, че ще ги поимате веднага за Грецы; но нше видошме доказательно въ д-шій томъ Любословіа въ сичка почти Фракіа, горна и долна Мѣсія, то есть сегашна Сербїа и Болгарїа, и въ сичка почти Македонїа, въ която е и Солннъ, че оше отъ невоспомѣннїи времена Славенски племена въ тѣхѣхъ живееха. Видошме ги на Фїліппово и Александрово время подъ различни наименованїа: Іллурїцы, Трибаллы, Ягрїаны, Пѣланы и пр. и пр. Видошме доказательно отъ различны достовѣрны писатели че тїи народы са были единъазшчїи. Но освенъ тѣа старовременнїи доказательства може да са увѣри сѣкій че са были Славено-Болгаре тїи просвѣтители народни и отъ днешное народно вѣтїе въ тѣа вышереченнїи области; шото совсемъ шо е обшкновено да са наричатъ Грецы

тѣи жители, които живеатъ во Ардіанополь, Філіппополь и Солѣвъ (Фессалоніки), но вси почти происхождатъ отъ славено-Болгарскіи племена, когато са привлечнатъ споредъ тѣхнѣ дѣла, предѣли пр. и пр. Константинъ и Методій, ако не бѣха природни славено-Болгаре, можеха ли въ такова совершенство да преведатъ св. Писаніе на славено-Болгарское нарѣчіе? Единъ природный Грекъ може ли да постигне и да приведе въ совершенство такова едно дѣло? Нше знаемъ тѣвѣрде добръи отъ повѣсти и отъ сегашно состояніе че весьма рѣдкѣ са намѣри Грекъ да са учи тоа азъкъ, и совсемъ шо мѣ е споредъ многѣ причины потребенъ той азъкъ и неотвѣженъ; и совсемъ шо мѣ е споредъ своаи должностъ законнопрестѣпно и страда голѣмш недобности, катго го не знае, но никакъ нешеа да рачи да са учи тоа азъкъ. Таа прочее противоположностъ народна увѣрава сѣкиго, че тѣи просвѣтители окже-славенскагѣ народа Константинъ и Методій не са Греци, но славено-Болгаре природни.

Наименувамъ ги славено-Болгары, но мало нешо сегне ще ги видиме че не са дрѣго, точїю чистѣ Болгаре; защото вси воокже племена които са имали свое бытїе още отъ невоспоминаеми времена въ тѣа области и споредъ доказательства стравона ученагѣ въ слѣдственни времена говорили са по большей и меньшей мѣрѣ единъ азъкъ; и вси славенскїи племена, които подъ различни наименованїа: Готѣе, Гипеде, Даки, Словене и пр. и пр. и пр. начѣха още отъ первое почти столѣтїе изъ сѣверны страны да прехождатъ Днѣвъ и да са вселаватъ въ тѣа области: Фракіа, Мусїа, и Македонїа, понеже са говорили единъ истъи азъкъ со съ тѣземци, послѣ вси вообщѣ въ седмoe столѣтїе слухаса сички наименованїа нхни во едно и нарекохаса: Болгаре; Кожїимъ благоволенїемъ това наименованїе, Болгаре сир. приключава и на днешній день сички единоазъчни племена шо живеатъ въ Фракіа, Болгарїа, Македонїа и въ нѣкои дрѣги страны. Това особно наименованїе: Болгаре поввиса въ повѣстное поприщѣоше въ третое столѣтїе по Р.Хрїстово и приключи сички дрѣги въ тѣа вышереченны области славенскїи племена во едно тогава когато Болгаре на седмoe столѣтїе подкрѣпиха въ долна Мусїа свое Госддарство, она се нарече: Болгарїа,

а слѣдственны вси въ Фракіа, Болгарїа и Македонїа единоазъчни жители нарекохаса: Болгаре, кое наименованїе и до днѣшъ въ тѣа истїи народы сщестѣва, и кожію милостїю свое бытїе има. слѣдственны Константинѣо и Методїево бытїе было е во осмшй вѣкѣ, каквото по долѣ ще видиме. Бчо, прочее виджаса преавнш че Константинъ и Методій, просвѣтители славенскагѣ народа не са дрѣго, точїю чистѣ и природны Болгаре. Че са родомъ Болгаре, то е павно така, каквото е въ полѣ день солнце свѣтло. Но нека видиме нше мало нешо вкратцѣ тѣхно образование, тѣхно поведенїе и за коа причина положиха такова едно боговдхновенно усердіе да преведатъ св. Писанїе на Болгарскїи азъкъ.

Отецъ Методїевъ и Константинѣо именованъ дѣвъ въ царствованїе цѣва Арменїна и Мїхаїла космоазъчнагѣ беше сотникъ; Методїй сынъ мѣ беше воинъ по напредѣ, а послѣ на космоазъчново царствованїе стана воевода и начальствѣва во славенскїи сопредѣлш. Послѣ отъ десѣтъ годинъ въ царствованїе Феодїла Иконоборца оставилъ отъ начальство и стана инокъ. А Константинъ младшїй мѣ братъ, призванъ стана въ К. градъ въ палатѣ царскїи тогава, катго беше умрелъ Императоръ Феодїлъ и беше оставилъ за наследника своего сына си Мїхаїла Г-го, който зашто беше още на малъ возрастѣ не беше въ состоянїе за управленїе, и за то майка мѣ Феодѣра управляваше заеднш со съ трима вельможы. Тѣи тогава приканиха изъ солѣвъ Константина, какъ юноша благоразумна и остроумна, за да са учи Императоръ Мїхаїлъ на ученїе съ него заеднш и да са пользѣва отъ него. Константинъ какъ быстроуменъ приспѣ въ таквїа высокоумни ученїа, за които го и нарекоха Фїлософъ. На 847-е лѣто Господне, Хазаре, народъ славенскїи въ Херсонесъ (Вржмъ) понеже просїа отъ Феодѣра Императрица да имъ прати учены проповѣдникы, за да ги наставатъ на хрїстіанска вѣра, Константинъ и Методій, какъ единоазъчни съ тѣхъ, послани станаха отъ Императрица въ Хазары, за да проповѣдатъ вѣра Хрїстова. Тѣхно занатїе тамъ виждаса да е было въ разстоанїе около пѣть лѣтъ; зашто довольно время сѣдеха въ Херсонъ, градъ предѣльнш, за да са навыкнатъ добръ на хазарское говорѣнѣ. Природны; за-

щото така и на днешній день като отиде нѣкой Болгаринъ или въ Россія, или въ Сербія или въ каква да въ была друга славянска страна познава и раздѣлва тѣхно говоренѣ, но да са разговара съ тѣхъ свободно требва да са премине нѣколко време, та така да са навъкне на тѣхно говоренѣ.

Константинъ и Меѳодій наставиха Хазаръ на Христіанска вѣра, поставиха учители и свещеници въ Хазарскій народъ, но като немаха св. Писаніе, не може да са вкорени въ Хазаръ христіанство така, каквото въ Болгаръ въ това истое време.

Болгаре и по въ напрешни времена начеа да прѣиматъ Христіанство, но не така значително, каквото сега отъ 813-е лѣто Господне: когато сильнѣи Крѣмъ (Крѣвошъ) царь болгарскій са веше раздражилъ на Императора Льва Арменина, защото сохъ обманно коварство щеше да го увѣе предъ К. града, като са согласваха за миръ, разгнѣваса на него, и ужасни насилія направи по сичка южнoвoстoчнa Оракія, и най послѣ оплѣни Аркадіополь (Чаталъ-Евргасъ) и Адрианополь и много множество рѣкъ въ Болгарія заведе. Междѣ тѣя многочисленны рѣкъ имаше много лица свещени, учительни, дѣховни, каквото и Адрианопольскій епископъ Мандилъ, Феодоръ Кѣфаръ инокъ и пр. и пр. Тѣя свещенни лица като са намѣрѣваха въ Болгарія, какъ просвѣщенни и богодѣховенни отци, совзеха намѣреніе да приведатъ во христіанство оный заблужденнѣи въ тогавашно поганство болгарскій народъ, и за такoвъ спoсoкъ, сир. като прѣдспѣватъ въ това тѣхно сватое дѣло, уповаха да полчатъ и своаси свобода. И ѿстина съ тѣхно богодѣховенно псѣчнѣе, съ тѣхно долготерпѣливо страданіе, съ тѣхна Бвангельска кротость и клагонравіе много множество благораздѣмныхъ Болгаръ наставиха да прѣиматъ Христіанска вѣра. Послѣ обаче отъ Крѣмова смѣръть, сир. послѣ отъ 814-е лѣто, мнoзина отъ тѣя свещенни лица, каквото и самъ епископъ Мандилъ прѣаха за това дѣло мѣченическій вѣнецъ; защото тогавашнѣи вожди болгарски Девконъ (негли Велько) и Зока като гледаха че Болгаре оставатъ отечественное идолослуженіе и отъ день на день прѣдспѣватъ и прѣиматъ онаа вѣра, коато имаха тѣхни спостати Императори, раздраживхаса и много свещенни лица на мечъ предадоха. Като

са възвѣси обаче на болгарскій престолъ, во 820-е лѣто, сынъ Крѣвошъ (Крѣмовъ) Мѣртагонъ (Окритагъ, Крѣтогенъ правильнѣи), какъ миролюбивъ, направи миръ три десетолѣтнѣи сохъ Льва 6-го Арменина, ѿсвободи тогава тѣя свещенни лица и прати ги во своаси заедно сохъ родители ѿ ѿка Василиа, който са послѣ възвѣси на Константиноградскій престолъ. Тѣя прочее свещенни лица излезнаха изъ Болгарія, но клагодать божіа чрезъ тѣхъ остана въ Болгаръ, който отъ день на день въ христіанство прѣдспѣваха до толькѣ, щото и Княжски лица таа клагодать ося: като умре Мѣртагонъ въ 827-е лѣто, остави трима синове: Коана (Биракота), Звинича и Маломіра (Владиміра). Старѣишій братъ Коанъ, наставленъ отъ мѣдраго Кинамона на христіанска вѣра, проповѣдаса предъ сичкѣи народъ че ѿ Христіанинъ, за това заедно сохъ много други христіано-болгаръ прѣа мѣченическій вѣнецъ; когато го предаде на мечъ братъ мѣ Маломіръ. Той блаженнѣи Князь Коанъ, като да го посвѣчатъ, исполнь дѣха сватогъ, прорече на оный часъ че въ Болгаръ ще просїае во овше клагодать божественна вѣрѣ. Това отъ мѣченическѣи уста прореченіе въ мало време са исполни. Рекохмѣ че христіанство въ Болгаръ отъ день на день прѣдспѣваше и въ сердце болгарско вкореняваше, но самъ родоначальникъ като го не прѣимаше не можеше крѣпкѣ да са утверди, и стана потрека така, каквото во время Великагъ Константина, та така да са потверди въ болгарскій народъ сватая вѣра Христова. Божіе окаче Промышленіе кѣше все прѣдготовило въ това истое време, и спомогна на болгарское желаніе: По смѣръть Крѣмова дѣвъ 6-и Арменинъ веше са устремилъ съ голѣмо нападеніе въ Болгарія, направи страшни кровопролитія въ нея и много мѣста оплѣни. Въ тоа плѣнъ веше паднала дѣвера Звинича; а внѣка Мѣртагонова, на трилѣтнѣи возрастъ, и веше заведена, какъ Княжеска отрасль въ палатѣ Императорскѣи, гдѣто таа Княгина прѣа сватое Врешеніе, и вѣше са тамъ воспитала съ голѣмъ надки, и во христіански подченіа прѣдспѣшнѣи наставила. Не ѿ вѣстнѣо за коа причина не а зема стрѣка и Мѣртагонъ, когато направи на 820-е лѣто миръ сохъ Императора, но виждаса чистѣо че Божіе смотреніе кѣ, за да послѣжитъ таа Болгарска Отрасль на свое си ѿтѣнѣство

и да содѣйствва за христїанство. Братъ неинъ Корисъ, или Богорисъ, сир. сынъ Звинича сына Муртагонока, беше встѣпила на болгарскїй престолъ още на 830-е лѣто, но и той за каква причина не ѣ оттрѣгналъ отъ Константиноградскїй дворъ Императорскїй не са знае. Виждаме повѣствователи да казвватъ: че като са беше свършилъ онъ тридесатолѣтнїй миръ, който беше направила люкомирнїй Муртагонъ със Императора на 820-е лѣто, Борисъ Царь болгарскїй проповѣда брань на противъ Феодору Императрицѣ. Таа брань са ѣ претворила на миръ тогава, когато Феодора даде на Бориса сестра мѣ, а Борисъ даде инока именемъ Феодора Ксфара на Императрица Феодора; той беше остана въ Болгарїа още отъ Крѣмово время. Таа прочее Кнагина, като дойде во своеси отечество при брата си Бориса, непрестаннѣ го селичаваше защото са не отмахнѣва отъ идшлослѣженїе и текога го наставлѣваше и побѣждаваше да прїима христїанска вѣра. Но на това неино Богодухновенное побѣженїе потреба быде да содѣйствва Божїа благодать и милость: Въ тїа сѣшїи времена послѣдѣва въ Болгарїа единъ страшенъ голѣмъ гладъ (гладїа) а слѣдственнѣ и болѣсть, што въ голѣмо отчаянїе пристигна Царь болгарскїй Борисъ като гледаше че болгарскїй народъ въ такава страданїе страшно намираса, а помощь отъ никаде нема. Каквото рекохме, като го непрестаннѣ побѣждаваше сестра мѣ за христїанство, той рече: ако са отдрїгне съ милость христїанскаго Бога, когото ми ты проповѣдѣвашъ, това злостраданїе отъ болгарскїй народъ, азъ прїимамъ вѣра христова и крещавамса. Въ това приключенїе божїа милость немедленнѣ (незабавнѣ) болгарскїй народъ современнѣ отъ болѣзненно страданїе избави, и въ слѣдѣющее лѣто такава благоплодїе изобильно подарѣва, што дръгошъ такава изобилїе болгарскїй народъ не беше са сподобилъ да види.

Современнѣ едно дръго дѣйствително приключенїе спомогна за да просїае въ болгарскїй народъ свѣтъ благочестившѣ вѣрѣ христовѣ: Като имаше Борисъ със Императрица Феодору миръ и любовь, и имаше желанїе да изобрази во своиси палатѣ нѣкакво люкопитно и чѣдесно изображенїе, испрати за да и са моли да мѣ прати нѣкоего искѣсна живописца. Феодора какъ благочестива и

ревнительна за да са приведе болгарскїй народъ въ христїанство, предпочте да прати Меѣодїа, който, както единоплеменникъ, данокѣ содѣйствѣвалъ болѣе и болѣе въ това сватое дѣло. Когато дойде Меѣодїй, Борисъ мѣ заповѣда и рече: искамъ да ми опишешъ и изобразишъ на една стѣна палатска все нѣщо що ѣ чѣдно и страшно. Той тогава немедленнѣ изобрази и представи второе пришествїе христово: праведнѣ отъ десна страна христова, радостнѣ и свѣтлѣ; а грѣшнѣ отъ лѣва, печальнѣ и потемненнѣ. За тѣа вѣше изокражена огненна рѣка и вѣчна мѣка; а за онѣа рай кожїи украсенъ съ неизреченно благолѣпїе. Когато го изобрази точнѣ, каза на Бориса че го ѣ свършилъ. Той тогава дойде да види, и удивиса многѣ за едно такава прѣдано зрѣнїе. Пыта за сичко нѣщо що беше тамъ изокражено. Толкованїе обаче, което приказа Меѣодїй на Бориса за това изображенїе приведе Кориса во ужасъ и трепетъ и наче самъ отъ себеси да са бои на Бога повече нежели на онѣа, въ които са беше вкоренило оноа отечественно идшлослѣженїе, което имаха отъ толькѣва вѣкове, и не склонѣваха леснѣ за христїанство, и за това мѣ беше мѣчно да проповѣда господственнѣ за прїимство христїанскїа вѣрѣ. Сега обаче немедленнѣ испрати въ К. градъ на Императрица Феодору, за да и са моли да мѣ прати нѣкоего проповѣдника христїанскїа вѣрѣ да го настави на христїанство и да прїима отъ него сватое крещенїе. Она мѣ испрати одного первосвѣщенника, който, като дойде въ корисова дворъ крести го потайнѣ ношѣ и наименѣва го въ сватомъ крещенїи: Мїхаилъ, во има Мїхаила Императора, сына Императрицѣ Феодору. Борисъ Царь болгарскїй направи това тайнѣ за да не раздражи онѣа жестоки болгарѣ, които до той часъ жестокостїю своєю не склонѣваха за христїанство. Но такава нѣщо, сир. свѣтило въ темнота не са скрѣва. Разчѣса веднага че Борисъ Царь болгарскїй стана христїанинъ. Тогава собрахса много множество неблагочѣдственнѣхъ болгарѣ, направиха окогно отстѣпленїе отъ Цара и насилиха царска палата, за да го Фанатъ и да го утрепатъ, защото ѣ оставилъ отечественнїи богове и прилѣпилса во христїанство. Борисъ като гледаше едно такава утѣсенно и вѣдственное состоанїе, намира-

шеса въ голѣмо недоумѣніе; но онѣи Первосвещеникъ, който го крести, така каквото Методій и сестра Борисова подкрѣплаваха го твърдо съгъ онава приключеніе, въ което великій Константинъ силою Честнагъ Креста вси свои съпостатъ похѣди. Като са подкрѣплаваше съ таквѣа доказателства, и като вѣше пристигналъ въ голѣмо утѣненіе отъ неговы отстѣпницъ, въдохновенъ отъ тѣа наставленіа воорѣжиса, приа Креста на грѣдъ си излезна изъ свои палатъ съгъ двадесать и четьрма слѣги палатны и устремиса напротивъ своихъ отстѣпникъвъ и распръсна ги предъ себе си както пилцъ; чѣдно приключеніе! вси отъ страхъ ужасни и трепетни станаха и въ недоумѣніе бежа за това обстоятелство. Дойдоха въ себе си и познаха предъви че силою Честнагъ Креста падоха въ страхъ и трепетъ. Тогавъ прочее вообще весь Болгарскій народъ сватое Крещеніе приима и христіанско вѣрѣженіе.

Това приключеніе было е на 853-е лѣто Господне, което продолжаватъ нѣкои да е было около 860-2-е лѣто, но отъ самое приключеніе вижда се че е было на 853-е, защото Борисъ още отъ каквото са възвыси на Госддарство природно нещеше да остави сестра си во Императорскій дворъ, и вижда се да не мѣ са а давали съ добромъ; за това веднага, като са исполни на 850-е лѣто онава отъ Мѣртагона тридесатолѣтное миротвореніе, непосредственнъ проповѣда бой напротивъ Императрицъ Ф. и така, каквото рекохъме по напредъ, зема а на 850-е, и до 853-е, стана това за Христіанство приключеніе.

слѣдѣва.

слѣдованіе отъ 166 стр.) показователи и іоще толкози тѣхны первенствѣющіи ученицъ, тоестъ подпоказователи, и іоще съ едно такава удареніе, вси тѣ на редъ излѣзватъ, и подиръ изглашеніе то отъ главнѣи атъ показователъ „ Чиновницъ каваларіи тѣ си „ вси тѣ пакъ стѣпатъ чинны, и са управатъ къмъ учитель атъ си, гдѣ то вѣше Негово Превосвещенство, предстоатели тѣ, столъ атъ и каваларіи тѣ. О благодарно и душевеселително зрѣлище! да гдѣ да человекъ двадесать и четьри малки момченца, съ едно благочинно движеніе, вси тѣ современнъ и изведнѣждъ да стѣпатъ какво то чи стѣпа едно само тѣло, или чи са движи една сама душа! При това пока-

зователи тѣ да держатъ десницъ тѣ си при полсъ атъ, и въ тѣхъ по единъ описанъ показалецъ колко то единъ лакътъ дѣгъ, и исправенъ до десно то имъ ramo, въ знакъ, чи съ готови да показватъ, що то имъ са е настанило да толкѣватъ. И десницъ тѣ на подпоказователи тѣ да стојтъ на грѣдъ тѣ имъ съ отворенъ рѣжж и прострены прѣсти, за да изававатъ, чи сичко що съ са учили отъ показователи тѣ надчили го дѣрѣ, и го имѣтъ, като готово, въ грѣдъ тѣ си, и чи съ доволни да казѣватъ съ голѣмъ готовостъ и дерзостъ сичко, за кое то ще имъ са предлага, обаче на сички тѣ, вообще, лѣвы тѣ рѣцѣ да стојтъ правы и прострены къмъ лѣвъ тѣ ногъ. Съ тѣзи прочее наредъ, като достигатъ да минѣтъ край столъ атъ за да си поемѣтъ каваларны тѣ знакове. Негово Превосвещенство разгоренъ и преблагодаренъ отъ таковъ младенчески и дѣтскъ невинностъ, възблагодариса самъ да имъ раздава и прикачѣва на десны тѣ имъ рамена реченны тѣ знакове, които представлявахъ званіе то и чинъ атъ на всакій показователъ, съ подобны надписъ „ 1-шій показователъ 1-гъ чина “ или „ 1-шій ученикъ 1-гъ чина „ и такъ слѣдователнъ „ 2-шій показователъ 2-гъ чина “ и п. р. ч. О благодареніе Владическо! О смиреніе и тайнъ радость учителска! радость размѣсенъ со сладостнѣа дерзостъ! О удивителни чѣства и веселіе на предѣатели тѣ и на вси тѣ началницъ! О чѣдно зрѣніе и на весь съворъ рѣдко тѣвленіе! О родителско наслажденіе! О слезно невоздержаніе! О величаніе ученическо! и О мѣчтаніе младенческо! Да гдѣ да человекъ толкова великолѣпно украшеніе и благочинно движеніе, кои произхождатъ, отъ тѣзи божіи дарѣ отъ ученіе то! да тѣпа на всакого сърдце то отъ велико благодареніе, и да ожда безтерпѣніа, и да си дума „ какво ли іоще по любопытнъ ще видимъ? “

слѣдѣва.

Предизвѣствѣвамъ Ви съ время на сички вообще по секаде родолюбивіи читатели че, ако произволявате за образование и честь народна да послѣдѣва и г-ий томъ Любословіа, требѣва да предстанете уверенъ за пристойно споможеніе, щото да можемъ да стоимъ на негови побемѣсачни иждивеніа. Стана прочее на ваше произволіе или да послѣдѣва или не.

BT
BT

BT
BT

BT
BT

BT
BT

Цѣна за 12-ть мѣсѣцъ предплащанна.

- 24 Гроша въ Константинополь при настоятеля Г. Раада Хпз. Маврида.
7 Рѣбли или $1 \frac{2}{3}$ Карбонка во Одесса, при Г. Димитріа Коколанова.
3 Рѣблѣта за Влахо-Богданіа: въ Галацъ, при Г. Гешргіа Димитріева; въ Браила, при Г. Міхаила Поповича; въ Бѣкѣрещъ, при Г. Прокопіа Баланова.
25 Гроша за Болгаріа: въ Руссе (Рѣхѣкъ), при Г. Г. Братіа Х. Петковичи; въ Терновѣ градъ, при Г. Панагіота Х. Н. Керемитчиоглѣ; въ Довечъ, при Г. Герги Донкова; въ Шѣменъ, при Г. Анастасіа Х. Стожднова; въ Котелъ и Сливенъ, при Г. Х. Міхала Минчовича.
25 Гроша за Фракіа: во Ядріанополь, при Г. Куріака Ставчевича; во Філіппополь, при Г. Гв. Моробенова; въ Пазарджикъ, при Г. Х. Цѣна Стойовича; въ Самоковъ, при Г. Ніколаа Варастолнова.
25 Гроша за Македоніа: во Велесъ, при Г. Ангела Х. Петкова Палашовича; въ Кратово, при Г. Алексіа Фѣд.
28 Гроша за Сербіа: въ Бѣлградъ, при Г. Вурілла Димитріевича.
-

Г. Ангелу Панаговичу
